

tőnek a fénykép közlése ellen nincsen kifogása. A helyes álláspont szerint a tárgyilagosan és ízlésesen bíráló cikk mellett a közéleti egyéniségről tárgyilag és ízléses fénykép akkor is közölhető, ha az illető a közlés ellen tiltakozik. Shaw, akinek szeszélyes ötletei ismertek, hasztalanul számúzná a fényképezőgép szellemeit, a főpolgármester sem tiltakozhatik fényképe közlése ellen, de annak az alpolgármesternek, akinek egy fényképét „X. Y. alpolgármester olajjügnök lett” címmel közli az ujság, helyesen ad a kir. Kúria . . . actio negatoriat és eszmei kártérítést. Vitás azonban, hogy a világos törvény szövegen túl (Szjt. 64., 65. §.) megilleti-e az ábrázolt személyt is a megrendelő mellett a szerzői jogi védelem és büntethető-e a törv. 18. §-a szerint. A Reichsgericht egy régebbi határozatában más álláspontra helyezkedett (RGSt. 33. 295). Nem lett volna-e meggyőzőbb a kir. Kúria ítéletének általános magánjogi, személyjogi vagy deliktuális fundamentumot adni?

A híres Bismarck-esetre gondolok. A halottaságyon feküdt a vaskancellár. Két fényképész lopódzott a kastélyba. A felvétel sikerült. Az örökösök perrel lépnek fel, a közléstől való eltiltást és a lemezek megsemmisítését kövteik. A Reichsgericht a keresetnek helyt ad (RGZ. 45, 170), mert alperesek tiltott cselekménnyel (magánlaksértéssel) jutottak a fényképhez.

A közéleti szereplőt is megilleti a rejtve maradhatóság joga magánéletében. La vie privée doit être murée. A demarkációs vonalat megvonni azonban nehéz feladat. (V. ö. a Kohler: Eigenbild im Rechte 46. oldalán közölt amerikai esetet.)

Dr. Goldberger József.

Kellékhányos váltók. A váltónak, akkor amikor pereltek, összes lényeges kellékeivel el kell látva lennie, mert kellékhányos váto alapján a bíróság nem bocsát ki váltófizetési meghagyást. Kérdés azonban, hogy a kellékhányos váltó óvatolható-e, illetve az annak alapján felvett óvás érvényes-e?

A kir. Kúria gyakorlatából az tűnik ki, hogy a váltó érvényesítése alatt nemcsak a perlést, hanem a fizetés hiánya miatti óvást is érti, mivel a váltó összes lényeges kellékeit már a fizetés hiánya miatti óvás alkalmával megköveteli.

Kimondotta ugyanis a Kúria, hogy a kellékhányos fizetés véget bemutatott és megóvatolt váltóúrlapra vonatkozó óvás érvénytelen akkor is, ha a hiányzó kellék utólag pótolatott, mert az óvatolás alkalmával ily körülmények között nem váltó mutattatott be (C. 857/1903).

Következik ez különben a Vt. 6. §-ából is, mely szerint oly okiratokból, melyen a váltó lényeges kellékeinek valamelyike hiányzik, váltójogi kötelezettség nem származik, az iy okiratokra vezetett nyilatkozatok váltójogi hatállyal nem bírnak.

Ha tehát a kellékhiányos váltó nem váltó, úgy annak alapján óvás felvételének nincsen helye.

A váltóbirtokos azonban a hiányzó lényeges kellékeket kitöltheti, megállapodás szerint, úgyhogy a váltó érvényesítésénél a váltó összes lényeges kellékei meglegyenek. A váltó kitöltésének joga megilleti a mindenkorai váltóbirtokost és az utólagos kitöltés az elévülési határidőn belül a kereset beadásáig történhet, kellékhiányok miatt történt elutasítás esetén pedig az új kereset beadásáig.

A váltóbirtokos a hiányzó lényeges kellék beírásával elkövetett tévedés kiigazítására csak addig van jogosítva, amíg a váltó évatolás útján vagy a bíróság előtt nem érvényesítette (C. 1540/1893.).

Ha aztán az utólagos kitöltés megállapodásellenes volt, úgy a váltóadós a Vt. 93. §-a értelmében (ha a váltóbirtokos nem harmadik jóhiszemű személy) kifogással élhet.

Mint fentebb mondottuk, a kellékhiányos váltó nem váltó és így annak alapján óvás fel nem vehető. Elképzelhető azonban az az eset, ha a fizetés hiánya miatti óvás akár tévedésből, akár a váltóbirtokos kifejezett kívánsága folytán, ilyen kellékhiányos váltó alapján vétetett fel. Ilyenkor tehát maga az óvás érvénytelen, a váltóbirtokos azonban a váltó kitöltheti a lényeges kellékekkel a kereset beadásáig, keresetét azonban már csak az elfogadó ellen indíthatja, mert az óvás érvénytelen lévén, nem létezőnek tekintendő és így visszakereset nem indítható.

Dr. Stamberger Sándor

ÜGYVÉDSÉG

A budapesti ügyvédi kamara jelentése már régen túlnőtt az ügyvédi rendtartás által megszabott kereteken, mert ez a jelentés nem csupán az ország legnagyobb kamarájába tömörített budapesti ügyvédség beléletéről számol be, de évről-évre helyzetképét adja az országos ügyvédségnek, sőt magának az egész igazságügyünknek is. Nem csodálkozhatunk, hogy a jelentés alaphangja — mint annyi év óta — az idén is meglehetősen nyomott: sőt a szárnyaló szavakkal megírt bevezető rész valósággal vészjeleket ad le: mentsék meg a nemzet egyik legértékesebb, segítség hiányában azonban lassú pusztulásra ítélt rétegét — az ügyvédséget, amelynek erkölcsi értékei ugyan még nem merültek alá, de az anyagi színvonala már elsüllyedőfélben van.